

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2359/2019
12.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Андреј Крушкић, адвокат из ..., против туженог ББ, чији је пуномоћник Снежана Раденковић, адвокат из ..., ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3215/18 од 17.04.2019. године, у седници већа одржаној 12.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3215/18 од 17.04.2019. године тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Убу П1 4/17 од 09.08.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 86.800,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до дана коначне исплате.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу П1 4/17 од 09.08.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада у периоду од 01.01.2014. године до 26.12.2016. године исплати укупан износ од 157.312,29 динара и то појединачне месечне износе ближе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за исти период исплати укупан износ од 100.660,33 динара и то појединачне месечне износе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 82.859,45 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 3215/18 од 17.04.2019. године, ставом првим изреке, преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име

неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за тражени период исплати укупан износ од 157.312,29 динара, односно 100.660,33 динара, у појединачним месечним новчаним износима наведеним у том ставу изреке пресуде, те преиначио решење о трошковима поступка тако што је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке је обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијену пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку доношења побијене пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Тужилац тужбом поднетом 20.02.2017. године потражује накнаду због неисплаћеног регреса за годишњи одмор и накнаду трошкова за исхрану у току рада за тражени период. Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код правног претходника туженог по основу Уговора о раду бр. ... од 04.02.2003. године где је обављао послове Након статусних промена код претходника туженог, на основу понуде за преузимање уговора о раду, са туженим је закључио Анекс бр. 5. Уговора о раду, те је био премештен код туженог у Секцију ... – ОЈ за ТО У анексу је наведено да тужилац има право на зараду и друга примања по основу радног односа у складу са Колективним уговором за ВВ те да се под зарадом сматрају сва примања из радног односа осим примања, између осталог, из члана 120. Закона о раду којим чланом је прописано да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ, накнаду за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора и друга примања. Тужиоцу је престао радни однос код туженог на основу решења туженог о отказу уговора о раду од 13.12.2016. године којим је утврђено да је престала потреба за његовим радом са даном 26.12.2016. године уз утврђење отпремнине од 886.983,00 динара. Тужиоцу није исплаћивана накнада за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора почев од 2003. године до престанка радног односа.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду утврђујући висину накнаде на основу налаза и мишљења судског вештака који је накнаду обрачунао применом критеријума из претходног Колективног уговора (послодавца претходника) и на основу расположиве документације.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је одбио тужбени захтев за исплату регреса за годишњи одмор и накнаду трошкова исхране у току рада, са образложењем да је тужиоцу накнада по оба основа исплаћена у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду и одредбама Анекса Колективног уговора и Колективног уговора из 2015. године истичући да се право на накнаду трошкова по основу регреса за коришћење годишњег одмора и за исхрану у току рада остварује у складу са општим актом и уговором о раду. По ставу нижестепеног суда, наведене накнаде не морају бити номинално изражене у одлуци послодавца што проистиче и из одлуке Уставног суда по уставној жалби којом приликом је оцењена уставност и законитост Закона о платама у државним органима и јавним службама у делу којим је прописано да коефицијент садржи накнаду за топли оброк и регрес.

Имајући у виду наведено, правилно је указивање тужиоца у ревизији на погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом. Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС”, бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, предвиђено је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 5. и 6.), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Анексом Колективног уговора туженог („Сл. Гласник РС“, бр.4/06), одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора, па је предвиђено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора. Одредбом члана 5. став 1. Анекса измењена је и одредба члана 61. па је одређена вредност радног часа за обрачун и исплату зараде за јануар-јун 2006. године у висини од 53,50 динара, а за период јул-децембар 2006. године од 56,00 динара. Чланом 5. став 6. Анекса прописано је да је у вредност једног радног часа из става 1. и 2. овог члана укључена и вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за годишњи одмор сведена на један радни час. Из оваквог утврђења вредности радног часа не може се утврдити који износ представља накнаду за трошкове исхране и регреса за коришћење годишњег одмора, јер исти нису исказани у номиналним износима.

Како је почев од 01.01.2006. године запосленима дато право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, послодавцима је остављена могућност да својим актом утврде висину тих накнада који могу бити већи или мањи од накнада предвиђених Општим колективним уговором. Притом, висина ових накнада мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. У конкретном случају тужени у току поступка није доставио суду одлуку о висини ових накнада, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да одлуку није ни донео. То не искључује право тужиоца на исплату ових накнада. Не може се прихватити да су запосленима, па и тужиоцу, ови

трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да се тужени није изјаснио о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и трошкова за исхрану у току рада номинално исказао у платној листи тужиоца, како је то предвиђено Законом о раду. На основу изнетог, могло би се закључити да је тужени у погледу исплате наведених накнада, законске одредбе примењивао на штету тужиоца. Обзиром да Анекс колективног уговора туженог не садржи конкретну регулативу која утврђује висину ових накнада, тужилац може потраживати накнаду у нето износима према параметрима из ранијег Колективног уговора. Тужилац је тужбени захтев поставио у висини износа накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора утврђених на основу налаза и мишљења вештака, применом наведених параметара. Стога је овако постављени тужбени захтев основан.

На основу изложеног, применом члана 416. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је преиначио другостепену пресуду тако што је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду којом је тужбени захтев усвојен, а тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Тужиоцу који је успео са ревизијом, сагласно одредбама чланова 153, 154. и 163. ЗПП и важећој Адвокатској и Судској тарифи досуђени су трошкови ревизијског поступка у износу од 86.800,00 динара и то за и то за састав ревизије (12.000,00 динара), таксу за ревизију (29.920,00 динара) и таксу за ревизијску пресуду (44.880,00), са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић